LJETOPIS

o

Djelu sv. Djetinjstva Isusova

u Hrvatskoj.

„Pustite malene neka dolaze k meni“.

S dopuštenjem duhovne oblasti.

U ZAGREBU.
Hrvatsko katoličko tiskovno društvo.
1907.

LJETOPIS

o

Djelu sv. Djetinjstva Isusova

u Hrvatskoj.

„Pustite malene neka dolaze k meni“.

S dopuštenjem duhovne oblasti.

U ZAGREBU.
Tiskara Hrvatskog katoličkog tiskovnog društva.
1907.

Mali Pepo.

I.

U Hongkonu nije bilo boljega ni milosrdnijega čovjeka od staroga Fanga, ribara. Noćas nije mogao dugo usnuti, tek pred zoru malo usnu. Ali psi zalajali ko bijesni, stari skoči napolje; vidi, psi razvlače nešto. Fang, pokršteni Jure, rastjera pse, a to jadno siroče plače. Izložila ga neka Kineskinja. Starac prihvati dijete, zamota ga u krpe, pa čim svanulo, on će u samostan u „nahodište".

Držeći u košarici umotano ubogo dijete povuče zvono, i pokaza se sestra. „Sestru Maliju, molim". To je bila predstojnica. Ona dođe, a Fang otvori košaricu. Već je do 300 djece tako spasio. Sestra ga Malija pozove, da pođe za njom u dječje odaje. Stari svuče sandale, pa pođe na prstima za sestrom, puna soba krevetića, na svakom po jedan anđelak. Fang se zagledao u te sjajne zvjezdice, dječje oči. Jedna sestra uzme maloga dječaka, a Fang dobije

kolačić i rakije od riže, svoju poslasticu, i ode. U vrtu se igrala djeca, sve njegovi mali nećaci i nećakinje. Sjutradan pokrste malo siroče i ono dobi ime Josip.

Mali Josip (Pepo) postao dragušno dijete, stalo puzati, pa dizati se i hodati. Bilo je to vrlo ljubezno dijete, otvoreno, milo, pametno. Nijedno dijete nije tako lijepo znalo moliti kao Pepo. Jednom upita: „Gdje stanuje dragi Isus?“ Sestra ga odvede u kapelu, pokaže mu vječno svijetlo i reče: „Gledaj, Pepo, u toj zlatnoj kućici stanuje dragi Isus“. „A bi li čuo dragi Isus, kad bi mu ja što rekao?“ pitao Pepo. „Kad budeš dobar, govorit će i tebi, ali tiho, više će ga čuti tvoje srce nego tvoje uho“, rekla sestra i odvela dijete u vrt. Pepo dobro sve upamtio.

Jednom bio Pepo nekako sam u kapeli i govorio dragom Isusu. Kad nije čuo odgovora, uspne se na oltar, pokuca na tabernakul i pritisne uho na vratašca. Uto eto sestre, snimi ga s oltara i reče: „To više ne smiješ učiniti, Isus će te već sam zvati“. I doista, ovaj ga je ubrzo pozvao.

II.

Jednoga se dana igrao Pepo sa psićem, što mu poklonio stari Fang. Velika se vrata otvore, pseto uteče, a mali Pepo potrči za njim. U taj čas pritrči neki ružni, poderani Kinez i zgrabi dijete. Ovo plakalo, da bi ga odnio k sestrama, ali stari bio gluh

na tu molbu. Bio je to Tahi, pijanac. Krčmar mu nije htio dati više na vjeru opijuma. A što će on? Ode kuhaču poznatoga trgovca i obeća mu do sjutra sto masnih pijavica. Ovo Kinezi jedu kao osobitu poslasticu. Kuhač mu obeća za svaku 10 sapeka. Starom zlikovcu se zakrijese oči od veselja, obeća pijavice i ode. Uzme ubogog Pepu i ode s njim na pruđe u zalivu Hongkong, kamo dolaze pijavice do 30 cm. duge. Brže svuče dijete, priveže ga ispod pazuha za kolac i zasadi kolac u pruđe; tijelo sve do glave bilo u vodi. Mali vriskao, ali zlikovac mu zatiskivao usta, jer bi ga mogli čuti stražari,

Najednom dijete oćuti, da mu nešto plazi po tijelu. Te pijavice Kinezi rado hvataju na meso, ali vele, da im je čovječje najslađe. Kad Pepo osjeti nešto mekana, zgrabi rukom i baci u vodu. Ali što će? Za čas eto ti tih gadnih životinja u silnom broju, mali se onesvijesti od straha. Čas prije još je gledao na brežuljak, otkud zvono pozivalo njegovu braću i seke na objed.

Srećom je istoga dana i stari Fang lovio ribe, jer sjutra je bio imendan sestre Malije. Vidi kolac i neku bijelu točku u vodi. Priđe s čamcem i spazi svoga malog Pepu. Stari zlikovac Tahi privezao dijete na kolac i odvezao se na svom čamcu. Međutim poslao anđeo čuvar Fanga i taj očisti dijete od pijavica i zamota u svoj kaput, pa s njim najprije u

samostan. Dijete izgubilo svijest od gubitka krvi i straha. Sestra ga metnula u postelju, a dijete u vrućici mučilo sve ono, što se na javi s njime zbilo, pa molilo: „Dragi, dobri Isuse, daj da dospijemo k tebi u raj".

Isus je saslušao molbu djeteta, u jutro je Pepo bio mrtav. Djeca još jednom došla, da vide lice svoga brata, a redovnica reče: „On je u nebu kod dragog Isusa i lijepih anđela".

Kuhač je uzalud čekao na svoje pijavice, jer je Tahi bio uhvaćen i kažnjen.

Genoveva Rasonitambahy.

Genoveva je bila urođenica iz Tananarive. Prije 20 godina stupila je kao pitomica u novi zavod sestara sv. Josipa od Cluny-a. Ona je bila tako revna i tako je napredovala, da je o Laboucarie, koji je bio tamo vjerovjesnik, namislio uzgojiti ju za vjeroučiteljicu. Kad je iz zavoda izašla, udala se je za vrlo poštena i čestita učitelja i oboje su preuzeli upravu velike škole u Ambohimandrozo, gdje su šest godina uspješno radili. Poslije nekoliko godina bili su premješteni u Bonizongu, gdje su dugo ustrajali, makar

da je tamo klima vrlo nezdrava. Makar ju o. Laboucarie pozvao kamogod, ona se odazvala njegovu pozivu. Kad je u Menalambu započela revolucija, pozva ju vjerovjesnik onamo. Njezin suprug Eduard krzmao, ali ona reče: „Mi moramo ići, glas časnog oca je za nas glas Božji". Za nekoliko godina izdadoše sile revnu učiteljicu, no ona se je nadala, da će se oporaviti u svojoj domovini. Premda izmučena i slaba od groznice išla je ipak češće u tamošnju crkvu i primala največom pobožnošću sv. pričest. Svi, koji su ju vidjeli, oduševili se za krepost i pobožnost. Poslije nekog vremena otputovala je ona u obližnju postaju Ambohinalaza. Neke nedjelje poslije službe Božje pozovu me k bolesnoj Genovevi. Dok sam joj podjeljivao sv. otajstva umirućih, bila je potpuno pri svijesti, te mi se vrlo ganutljivo zahvaljivala.

Mnogim katolicima, ponajviše mladima, koji su se oko njezine postelje sakupili, progovori Genoveva ovako: „Ja umirem daleko od doma svoga i rođaka svojih; ali umirem mirno, ja sam primila mog Isusa kao popudbinu. Čujte me, dragi kršćani, i vama će doći čas, kad ćete morati da ostavite oca, majku i sve, što vam je milo. Živite pobožno, spasite dušu svoju, ostaniti vjerni svetoj vjeri, pa ćete mirno umrijeti. Molite za me, da se brzo izbavim iz muka čistilišnih". Kad je to izrekla, ljubila je križ i pre-

minula blago u presv. Srcu Isusovu. Prije smrti zamolila je, da ju pokopaju u njenoj domaji.

Tu joj želju ispuniše. Tijelo joj ponijeli prije u crkvu Majke Božje, gdje je Genoveva tako rado molila. Slijedećeg dana došao k meni njezin gorko ucviljeni suprug Eduard. On mi se zahvali za sve dobro, što je Genoveva od misije uživala počevši od svog obraćenja, i predao mi znatnu svotu novaca s molbom, da odslužim više svetih misa za njegovu pokojnu ženu.

Kako je bila mudra!

Misijonari u Marienhill u Africi pripovijedaju ovo:

Natalija, petgodišnja kćerkica siromašne udovice, opazila, kako je nekoliko žena dobilo kod nas odijelo, ali su zato morale kod nas nekoliko dana raditi na polju. Natalija je dobro znala, da su za nju motika i lopata preteške, pa ne bi mogla tako zaslužiti odijelo kao one žene, no mala je opazila, kako patke višeput vodu ostavljaju i kroz živicu se provlače u vrt, odakle ih sestre svaki puta moraju tjerati. Jednoga lijepog dana evo Natalije k sestrama, umoli ih, da je prime za pastiricu patkama, da si

tako i ona zasluži novo odijelo. „Ne trebamo baš pastirice, ali odijelo ćeš dobiti“, rekoše joj sestre. Sestre sakupiše zadnje ostatke tkanina, što im dobročinitelji darovaše i napraviše djetetu haljinicu. No na žalost i ta je haljinica već prestara; a tko od vas, mili moji mališi, ima koje suvišno odjelce, mogao bi poslati siromašnoj Nataliji.

Svetkuj nedjelju!

Bila nedjelja, a mala Marija sve u šestnaest šiva haljinice za svoju lutku. Majka uđe u sobu i vidi malu švelju, pa će joj: „Ukraj švelo, danas je nedjelja, ne smije se šiti“! Maloj bilo žao, odloži švelo, a čim majka ode, Marija primi opet švelo u ruke, pa udri nanovo šiti. Ali baš htjede provući dugu nit, ali ubode se baš u oko. Stane vriskati, majka dotrči u sobu, a ono već gotovo. Marija si ozledila oko. Pošalju po liječnika i ovaj odredi uz ostalo, da se Marija ne smije maknuti šest tjedana sa kreveta u tamnoj sobi. Tako je Marija platila svoju neposlušnost.

Susjed Marijin mali Franjo dolazio često k njoj, da joj prikrati vrijeme. Baš joj u subotu pripovijedao, kako će sjutra u lov k jezercu u obližnjoj šumi i

reče: „Ele naslade, cijelo ću prije podne loviti ribe, ljudi su kod službe Božje, nitko me ne će smetati“! A Marija će na to: „Nemoj, Franjo, ni za igru ribe loviti, vidiš, što se sa mnom dogodilo“. No Franjo ne htjede poslušati i ode. Sjutradan nigdje nije bilo Franje, sve ga tražilo. Majka dođe u sobu i pripovjedi, da malog susjeda Franje nema nigdje. Mala Marija pripovjedi, štu je jučer čula od Franje. Majka to reče svojoj susjedi, a njegovi pođu k jezeru. A kad tamo, jadni Franjo sjedi sav blijed na otoku usred jezera, grčevito se prihvativši za stup kobače (gajbe) za patke. Kako je dospio tamo? Uzeo si čamac bez vesla. Voda ga srećom zatjerala do otoka, gdje se uhvatio za kolac i zgurio u kobači. Zdvajao je, hoće li itko znati za nj, da bi ga spasao. Već se skoro onesvijestio, kad ugleda svoje i zavikne moleći pomoć.

Spasili ga. No mnogo je tjedana ležao u vrućici i buncao o ribicama, patkama, jezeru, lamao rukama i molio za pomoć. Kad je ozdravio, nije nikad više lovio riba u nedjelju, već si dobro upamtio: „Spomeni se, da svetkuješ dan Gospodnji“.

Cvijetak iz Ambohipa.

Marcelina Rosendranoro rodila se u ono vrijeme, kad još u Ambatomahamanimu sjeverno od Tananarive nije bilo katolika. Njezin se otac preselio u Ambohipo i bio podvornik u protestantskoj bogomolji. On je silno mrzio katolike. Kći mu Marcelina bila mila i darovita. Čim je djevojčica poodrasla, prosili je bogati i odlični protestantski mladići. Ali Marcelina nije htjela poći za protestanta, jer ju nešto neizvjesno privlačilo katoličkoj vjeri, koja se je u Ambohipu dobrano već raširila. Zaprosi ju i neki mladi katekumen, a ona mu obeća, da će poći za nj, čim budu oboje pokršteni. Još prije toga tražila je, da smije ona i njezin zaručnik polaziti katehetsku školu, da budu od pomoći vjerovjesnicima u katehiziranju. Godine 1899. stupiše zaručnici doista u ovu školu i nakon tri godine položiše ispit s izvrsnim uspjehom.

Malo zatim bijahu ovi supruzi svim svojim sugrađanima divan izgled revnosti u vjeri i u ispunjavanju svojih dužnosti. Bog ih je obdario jednim sinčićem, kojemu dadoše na krstu ime Franjo Žaver. Godinu dana zatim bijahu namješteni u Ambohidrano, da upravljaju tamošnjom katoličkom školom.

Svojom umiljatošću i susretljivošću i tamo su odmah predobili srca roditelja i djece. Općili su ljubezno sa svima i činili djela kršćanske ljubavi,

gdje su samo mogli. Mali Franjo im lijepo napredovao, još nije znao govoriti, a već se je znao prekrstiti. Marcelina je htjela od njega učiniti apostola crnaca, ali Bog je drugačije odlučio. Nije joj bila dana ta radost, da ga ona uzgoji. Iznenada oboli na 6. svibnja. Slutila je, da će umrijeti, jer je govorila: „Donesite mi moje bijelo odijelo; ja ću moliti i u molitvi hoću da umrem! „Isus i Marija dolaze i mnogo je anđela s njima"!

Te večeri, dok je ona tako govorila, došao je po osobitoj providnosti Božjoj misionar u Ambohidrano. On se požuri k bolesnici i podijeli joj sv. sakramente umirućih, koje ona zahvalnim srcem primi. Bila je vrlo obljubljena od svih. Tako se nekoliko gospode iz prvih obitelji ponudilo, da po kiši i dalekom putu ponesu u nosiljci misionara sa Presvetim k bolesnici i natrag. Liječnik, koji je također nadošao, nije imao nikakve nade, da će ozdraviti. Marcelina je velikom pobožnošću molila sa svećenikom molitve umirućih. Svećenik joj naloži, da malo otpočine, pošto je bila vrlo slaba, a ona će na to: „Dà, ja ću samo opetovati: Isuse, Marijo, Josipe, uz vas neka se u miru rastavi duša moja... pomozite mi! Zatim reče: „Zauzmite se za mog malog Franju Žavera i uznastojte, da postane revan vjerovjesnik".

Liječnik je izjavio, da ona silne boli trpi, ali

iz njezinih usta nije se čula niti jedna tužba na boli.

Ona je ostala pri svijesti do zadnjega časa i ispustila je dušu, dok je još svećenik kod nje bio. Svi su katolici iz onoga grada sproveli tijelo njezino na groblje k vječnom počinku; dapače se i utjecali k njoj, da ih se sjeti pred Bogom, jer je tako sveto živjela i blaženo preminula.

Godišnji iskaz

sveukupnih primitaka i izdataka

„DRUŠTVA MALENOGA ISUSA“

u samostanu mil. sestara u Zagrebu

za godinu 1906.

	K	f
Blagajnički zaostatak od godine 1905. . . .	70	44
Preč. gosp. Don Antun Maffioli, kanonik, Dubrovnik, pro 1904.	595	17
Preč. gosp. Don Antun Dobrinić u ime Hvarske biskupije	300	—
Preč. gosp. Stjepan Kellek, dekan i upravitelj župe u Vrbanji, Slavonija	76	90
Veleč. gosp. Marijan Galović, duhovnik, Đakovo	143	43
Veleč. gosp. Josip Alatrović, vjeroučitelj, Mitrovica	37	98
Gosp. Roko Pelicarić, trgovac, Biograd na moru	49	20
Gosp. Petar Babić sabrao u Babinoj Gredi .	23	—
Gosp. Josip Schramel	4	—
Gospođica Mara Grahovec	4	—
Josip Pirin, Nova Ploščica kod Ivanske . . .	6	20
Dobročinitelji	4	50
Jedna dobročiniteljica	15	—
Nepoznati	10	77
Od članova iz Đakova	29	43
Članovi	2	88
Milodari	74	33
Kamati od novaca u štedioni	25	—
Ženska učit. škola u Zagrebu	54	—
Stručna škola u samostanu u Zagrebu . . .	12	—
Gornje gojište u Zagrebu	31	—
Iznos . . .	1569	23

	K	f
Prenos . . .	1569	23
Građansko gojište u Zagrebu	32	—
Malo sjemenište milosrdnica u Zagrebu . . .	24	—
VIII. razred više djev. škole u Zagrebu . . .	10	08
VII. " " " " " " . . .	8	—
VI. " " " " " " . . .	8	32
V. " " " " " " . . .	21	92
V. " niže pučke djev. škole u Zagrebu	14	—
IV. " " " " " " "	15	36
III. " " " " " " "	28	44
II. " " " " " " "	7	42
I. " " " " " " "	8	32
Nerazdijeljena vježbaona	39	98
IV. i III. razred gornjeg gojišta	21	79
II. i I. " " "	30	32
Zavod Martinis Marchi, Spljet	24	—
Škola milosrdnica u Praputniku	23	—
" " " Sinju	5	66
Škola čč. ss. sv. Križa iz Đakova za g. 1905.	42	—
" " " " " " " " " 1906.	72	—
Ukupno . . .	2005	84

Izdaci:

	K	f
U Solnograd poslano	1760	—
Poštarina za novčani list	—	84
Za 2200 komada ljetopisa	139	—
Poštarina za razašiljanje ljetopisa	9	23
Ukupno . . .	1909	07
Ukupni primici	2005	84
Od toga odbijeni izdaci	1909	07
Blagajnički ostatak . . .	96	77

I.

Pravila za djelo sv. Djetinjstva.

(S obzirom na papinske otpise od 12. rujna 1877. i 13. travnja 1878. ravnateljstvu u Solnogradu).

I. Svrha djela sv. Djetinjstva.

Djelo ovo nastoji oko spasenja nesretne poganske djece i pribavlja joj milosti sv. krsta i kršćanski uzgoj, a kršćansku djecu posvećuje.

2. Učesnici

ovoga djela mogu biti sva djeca netom krštena; zatim vjernici svake dobe. Za to imaju *a)* moliti na dan jedamput „Zdravo Marija" s dodatkom: „Sveta Marijo moli za nas i za siromašnu neznaboščad"; *b)* dati svakoga mjeseca 4 ili na godinu 48 filira. Od onih vjernika, kojim ima 21 godina, zahtijeva se još *c)* da budu ujedno učesnici djela širenja vjere.
Propisanu malu molitvicu mjesto djece, koja još ne umiju moliti, obavit će njihovi roditelji ili drugi rođaci.

Siromašna djeca, koja ne smažu svaki mjesec 4 filira, ipak se smatraju učesnicima, ako spomenutu molitvicu ovrše i po mogućnosti što doprinesu. Prinosi se mogu i unaprijed na pol ili na cijelu godinu dati.

3. Duhovne milosti.

1. U onim župama, gdje opstoji djelo sv. Djetinjstva svake se godine po dvije sv. mise služe i to:

a) prva za žive učesnike sv. djela i to na koji mu drago dan između Božića i Svijećnice, u koje naime doba crkva slavi sv. Djetinjstvo Isusovo i poziv poganâ na svetu vjeru; *b)* druga pak za pokojne učesnike i to kojigod dan od II. nedjelje po Uskrsu do konca svibnja;

2. U onim crkvama, koje su posvećene sv. Djetinjstvu Isusovu, kao što je crkva na Betlehemu, Nazaretu, na Karmelu, Loretu i t. d., služe se svakoga mjeseca po dvije svete mise i to: *a)* jedna za učesnike i dobročinitelje sv. djela, druga pako za nesretnu djecu, za čije je izbavljenje osnovano ovo djelo. Zatim se svakoga mjeseca *b)* u istim crkvama još druge dvije sv. mise služe i to jedna za žive dobročinitelje, koji se napose preporučuju u molitve sv. djela, druga za dobročinitelje pokojne.

Povrh toga se u svim molitvama i svetim misama napose moli za kršćanske majke, da sva njihova djeca dobiju milost sv. krsta; isto se tako moli pa mlade učesnike sv. djela, da dobro pripravljeni vrijedno pristupe k prvoj sv. pričesti, a zatim da u svojim dobrim odlukama ustraju.

4. Oprosti.

Oprosti, koje je podijelila Njeg. Svetost papa Grgur XVI. i Pijo IX. učesnicima:

a) obilat oprost svakomu učesniku, koji prisustvuje sv. misi, koja se služi za sve učesnike bud koji dan od Božića do Svijećnice;

b) obilati oprost dobiva svaki učesnik, koji prisustvuje sv. misi, što se služi bud koji dan od 2. nedjelje po Uskrsu do konca svibnja za pokojne učesnike. (Oba potpuna oprosta spomenuta pod *a)* i *b)* mogu dobiti i ona djeca, koja još nisu primila prve sv. pričesti; ali se zahtijeva, da se prije ispovjede i druge obične pogodbe ispune;

c) potpuni oprost može se jošte dobiti: 1. na Prikazanje Marijino, 2. na dan sv. anđela čuvara, 3. na dan sv. Josipa, 4. na dan sv. Franje Žavera, 5. na dan sv. Vinka Paulskoga. Sve ove obilate oproste mogu dobiti oni, koji se ispovjede i pričeste i pomole za širenje djela sv. Djetinjstva;

d) učesnici mogu dobiti oprost od 7 godinâ i 7 kvadragenâ kadgod prime prigodom svečanosti sv. djela sv. svečani blagoslov, ako se ovaj po propisu podijeli;

e) oprost od 40 dana mogu dobiti učesnici kadgod bud djelom bud riječju uznastoje djelo sv. Djetinjstva promaknuti ili potpomoći ili obraniti i po tom potaknuti na ljubav prama božanskomu Djetetu Isusu i revnovanje za spasenje duše.

Svećenici,

koji žele, za učesnike djela sv. Djetinjstva

dobiti ovakovih **ljetopisâ, sličicâ, upisnicâ i kolajnâ,** neka se obrate na

Ravnateljstvo djela sv. Djetinjstva

u samostanu milosrdnih sestara u Zagrebu

Učesnici, koji ljetopise dobivaju čitati:

1 ....

2 ....

3 ....

4 ....

5 ....

6 ....

7 ....

8 ....

9 ....

10 ....

11 ....

12 ....